

H
HQN™

NEW YORK TIMES BESTSELLER
RITA AWARD WINNER

CANDACE CAMP

Cotnamused

Candace Camp
Suddenly
1996

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Candace Camp
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja ™ litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06224211
ISBN 978-9949-25-057-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

London

1871

Charityl oli sealt minemalipsamine juba ette planeeritud.

Tähtis oli see, et mitte keegi ei teaks, et ta on majast lahkunud, isegi mitte teenrid ega ta õde Serena, sest igaüks neist võiks ta vanematele öelda. Nad mõtleksid muidugi, et see on tema enda huvides: hästikasvatatud noort daami ei tohiks näha saatjata läbi Londoni tänavate kõndimas, ilma et see tema mainet oluliselt kahjustaks. Mitte keegi, isegi mitte ta kiindunud armastav isa ei andestaks niisugust käitumist. Nad ei võtaks kuuldagi tema põhjendust, et kuna ta kindlustab, et keegi seltskonnast teda ei näeks, saab see vaevalt tema mainet kahjustada. Veelgi halvem, nad püüaksid temalt välja pinnida, miks ta täna hommikul tädi Ermintrude'i majast oli lahkunud, nii et isegi toatüdrukut polnud teda saatmas.

Ja *seda* ta lihtsalt ei saanud paljastada, sest kui üksinda kõndimine vaiksetel elegantsetel *Mayfairi* tänavatel oli laiduväärt, pol-

Candace Camp

nud see midagi, võrreldes seltskonna šokeerimisega selle suhtes, mida ta kavatses teha.

Pika mõtlemise järel oli Charity otsustanud, et parim aeg lahkumiseks oleks kohe pärast seda, kui ta on hommikust söönud. Tema ema ja õed magaksid ikka veel, sest pidevate peotuuridega, millest nad osa olid võtnud sellest ajast peale, kui nad olid Serena ja Elspethi debüütideks Londonisse tulnud, olid nad omaks võtnud linnarutiini, jäädes üles kuni varaste hommikutundideni ja magades tihti kuni keskpäevani. Seega nad ei teakski, et ta on lahkunud – ta lootis, et seni, kui ta tagasi tuleb. Ja tema isa, niisama varajane tõusja nagu ta ise, läheks oma igapäevasele jalutuskäigule, niipea kui on hommikust söönud. Teenrid, oma töödega hõivatud, ei imestaks, kus ta on, seni kui nad ei näe teda uksest üksinda välja lipsamas.

Seega niipea, kui ta oli einestanud ja ta isa lahkunud, hiilis ta ettevaatlikult trepist alla, kübar käes, tegi viimase pilguga kindlaks, et läheduses pole teenreid, ja lipsas eesuksest välja. Torganud kübara pähe, jooksis ta kergelt trepist alla ja mööda tänavat edasi, heites veel kord pilgu selja taha veendumaks, et keegi teda ei jälita. Ta peatas kaherattalise voorimehetroska ja oli mõne minuti pärast Dure House'i, kõrge muljetavaldava valge George'ide stiilis hoone ees.

Charity maksis voorimehele ja marssis Dure House'i trepist üles, otsekui oleks see midagi sellist, mida ta teeb iga päev, teades, et parim asi ebakindluse puhul on tegutsemine, nagu teaks täpselt, mida on vaja teha. Ta tõstis uksekoputi lõvi pea suus oleva vasest rõnga ja tõi selle terava raksatusega alla.

Pikk ülikõhn teener avas ukse. Tema näoilme oli nii upsakas, et Charity oli kindel, et ta on ülemteener. Mehe üleolev ilme süvenes, kui ta silmitses Charityt, kes seisis üksinda ukseävel oma maalõmmeldud kleidis.

Colamatused

„Jah?“ küsis ta, kulmud tõusmas viisil, mis täidaks terveid kõiteid tema arvamusest Charity kasvatuse ja eesmärgi kohta Dure'i krahvi ukسلävel.

Charity lõug kerkis ja ta vastas samavõrra külma pilguga. Mitte asjatult polnud hertsogid ja krahvid olnud sajandeid tema perekonna taustaks, ta ei kavatsenudki lasta ülemteenri pilgul end põrmu suruda.

„Ma olen kõrgeauline preili Charity Emerson,“ ütles ta, andes oma parima imitatsiooni ema aristokraatlikust toonist. „Olen siin, et kohtuda lord Dure'iga, kui te olete nii lahke, et teda informeerida.“

Ta nägi ülemteenrit kõhklevat ja teadis, et mees võitleb tunniga ta välja visata. Kuid Charity oli kindel, et ta oli ära tundnud Emersoni nime, ja tõenäoliselt ei võta ta endale riski Charity minema saata.

Viimaks astus ülemteener torisevalt tagasi, lubades tal siseneda, ja ütles: „Kui te lahkesti siia jääte, lähen vaatan, kas kõrgeauline lord on kodus.“

Charity teadis, et see oli eufemism lord Dure'ilt küsimiseks, kas ta soovib näha seda häbematut plikat, kes on ette teatamata ja ilma saatjata tema ukسلävele ilmunud. Charity leidis endale tegevust, vaadates ringi avaras vorminõudeid piinlikult järgivas vestibüülis, mille põrand oli kaetud valgest marmorist plaatidega. Lai trepp tõusis elegantselt ülespoole ja lahknes poolel teel kaheks ühesuguseks tiivaks, et kaarduda ülejäänud maa järgmisele korrusele.

Just sellest trepist oli ülemteener üles läinud ja mõne minuti pärast tuli ta sealtsamast samasugusel mõõdetud sammul tagasi. Ta tegi kerge kummarduse Charity poole ja ütles: „Palun järgnege mulle, preili...“

Candace Camp

Charity põlved läksid nõrgaks. Ta polnud mõistnud kuni selle hetkeni, kui pingeliselt ta oli oodanud, kartes, et krahv lükkab ta tagasi ja kogu tema seiklus osutub asjatuks. Ta tõmbas sügavalt hinge ja järgnes teenrile trepist üles mugavasse kabinetti.

„Kõrgeauline preili Charity Emerson,“ teatas ülemteener ja eemaldus, jättes Charity Simon Westporti, Dure'i krahviga silmitsi seisma.

Mees oli istunud kirjutuslaua taga ja oli tema sisenemisel tõusnud. See on ohtlik mees, mõtles Charity.

Igäüks oli kinnitanud, et on; nad kutsusid teda Saatan Dure'iks. Nüüd meest nähes võis Charity neid kuulujutte mõista. Ta oli suur, külm ja kalk, muljetavaldav ja arakstegev kuju mustadest lõvilaka taolistest juustest kuni käsivarte, rinna ja reite paisuvate lihasteni, mida ei suutnud varjata isegi tema rõivaste suurepärase lõige. Mehe puhtakraseeritud nägu ei reetnud midagi; tema näojooned olid korrapärased ja kalgid, nagu oleksid need graniidist välja tahatud. Silmad olid kummalist tumedat, sügava sammaldunud basseini roheline ja kiltkivihalli vahepealset värvi. Need läbistasid teda nüüd jäiselt ja teravalt nagu nõel liblikat, jättes ta abitult vingerdama.

Charity suu tõmbus kuivaks. *Võib-olla oli ta siia tulles olnud hulljulge.*

„Jah, preili Emerson?“ küsis krahv, silmitsedes teda külmalt. „Kuidas ma saan teile kasulik olla?“

Charity ajas õlad sirgu. Ta polnud iial oma elus millegi eest põgenenud ega kavatsenud ka nüüd alustada. Pealegi oli tema õe kogu tulevik kaalul.

„Ma tulin paluma, et te minuga abielluksite,“ ütles ta selge häälega.

Esimene peatükk

Järgnes hetk jahmunud vaikust. Dure'i krahv jõllitas rabatult Charityt.

Ta oli olnud hämmeldunud, kui ta ülemteener Chaney teatas, et Charity Emerson on uksel. Ta teadis, et Charity on Serena õde, kuigi polnud tüdrukut kunagi kohanud. Samuti oli ta olnud põnevil, sest ta ei osanud ette kujutada, millised pentsikud asjaolud oleksid võinud Charity ta ukسلävele tuua. Kuigi viimased kaks või kolm nädalat olid levinud kuuldused, et ta kaalub Serenale ettepaneku tegemist, polnud ta veel mitte mingil moel Emersonidega seotud ja noore naise jaoks oli seltskondlik katastroof külastada mehe maja, kes pole talle sugulane.

Kui Charity tema kabinetti astus, oli ta jälle üllatunud, sest ta oli arvanud, et Serena noorem õde on veel koolitoapreili, mitte aga nii ilmselt täiskasvanud nooruslikult öitsev naine, kes praegu tema ees seisis. Siiski oli päris lihtne mõista, miks Charity oli nooremate õdedega klassituppa jäetud, selle asemel et tuua ta koos õdede Serena ja Elspethiga seltskonda. Tema suure-

pärane figuur ja kumav blond ilu oleks mõlemad õed varju jätnud. Krahv oli tundnud viivitamatut ja selget pinguldumist oma niuetes, kui ta neiu poole vaatas.

Charity teadustus oli ta sõnatuks teinud. Viimaks selitas ta kurku ja küsis: „Kuidas, palun?“

Charity punastas, taibates, kui varjamatult tema sõnad olid kõlanud. „See tähendab, tahan öelda, et kui te otsite abieluturult naist, või mitte?“

Krahvi kulmud kerkisid laisalt. Mis tahes üllatust ta ka tundis, ei peegeldunud see tema jahedal rahulikul näol. „Ma kahtlen, kas see on teie asi, preili Emerson, kuid jah, ma kavatsen varsti abielluda. Kuna mu vanaisa suri, on mul kohustus valdustele pärija muretseda.“

„Noh, selleks ma siin olen.“

„Kas te tahate öelda, et kavatsete, hm, end turule panna?“

Charity punastamine sügavnes erepunaseks. Ta polnud üldse öelnud, mida ta kavatses. Tema plaan oli olnud teatada oma põhjus külmalt ja loogiliselt, kuid kuidagi paistsid sõnad ta suust kukerpallitades välja tulevat, nagu temaga tihti juhtus.

„Ma ei...“ Ta oli hakanud tuliselt vastu sähvama, kuid peatus siis. „Noh, teatud mõttes jah... kuid mitte nii, nagu teie vihjate.“

„Tõesti?“ Mehe tumedad silmad olid lõbususe varjundiga. „Ehk ma tohin küsida, mis mõttes *teie* end pakute?“

Krahvi hääles oli tume kerge alatoon, mis saatis judina mööda Charity selga. Ta teadis, et peaks olema mehe sõnade peale solvunud, sest mees vihjas, nagu poleks ta daam, kuid krahvi hääletämber ei tekitanud nii palju nõrdimust kui just nõrkust põlvedes.

Ta ajas selja sirgu, meenutades, mis on kaalul, ja vastas: „Igaüks räägib, et te kavatsete teha mu õele abieluettepaneku. Isegi

Colamatused

papa ütles mammale eile õhtul, et tema arvates kavatsete te varsti asja lõpule viia.“

„Tõesti?“ Krahvi suu tõmbles.

„Jah. Kui ma seda kuulsin, teadsin, et pean tegema midagi meeletlikku.“

„Kas te tegite? Ja mis see võiks olla?“

„Paluda teil abielluda Serena asemel minuga.“

„Kas te püüate oma õest salaja ette jõuda?“

Charity paistis õuduses olevat. „Ei! See ei ole nii, milord. Te ei tohi arvata, et ma teeksin iial midagi, mis Serenat haavaks. Otse vastupidi. Ma püüan teda päästa.“

„Teda päästa? Minuga abiellumast?“ Mehe kulmud kooldusid ülespoole. „Ma ei taibanud, et see on nii õudne saatus. Tegelikult arvasin, et preili Serena näis sellega täiuslikult... leppivat.“

„Oh, ta ongi,“ rahustas Charity teda tõsiselt. „Ta teab, et tema kohus on teiega abielluda, ja teate, Serena on seda laadi naine, kes täidab alati oma kohust perekonna ees. Päriskindlasti abiellub ta teiega, kui keegi ei tee midagi, et seda takistada, ja seejärel on ta kogu oma elu läbinisti õnnetu!“

Järgnes veel üks hetk vaikust, siis mõtiskles Dure: „Ma ei teadnudki, milliseks viletsaks abikaasaks mind peetakse.“

Charity punastas, mõistes, kui taktitu tema väide oli olnud. „Ma... palun vabandust. Ma ei pidanud silmas, et teiega abiellumine teeks inimese õnnetuks – sest sel juhul ma ei usu, et oleksin pakkunud, et abiellun teiega tema asemel. Tegelikult kardan, et ma ei ole nii omakasupüüdmatu inimene.“ Neiu kulmud tõmbusid veidi kokku, tunnistades endas seda puudust. „Kahtlemata oleks Serena seda minu heaks teinud, kuid ta on määratult parem inimene.“